

VIVA

We zeggen het maar even voor de zekerheid: printen is alleen toegestaan voor persoonlijk gebruik. Het is niet supersympathiek om dit artikel te verspreiden. Sterker nog: het is verboden. Gelukkig is het heel eenvoudig om anderen een Blendle-linkje te sturen. Delen kan dus altijd!

14-04-2015

GOH, DOMINEE...? WAT APART

In de categorie 'je verwacht het niet': leuke mannen die blij worden van begrafenissen regelen, Bijbelteksten doornemen en erfenissen verdelen. En ja, ze hebben ook vrienden en een kroegleven.

Luc Seton

NAAM: RIKKO VOORBERG, LEEFTIJD: 34, BEROEP: DOMINEE

"Ik ben opgegroeid op in de Bible Belt. Mijn vader was dominee van de Gereformeerde Kerk Vrijgemaakt in Rouveen. Alles bij ons thuis draaide om geloof en het delen met elkaar. Gehoorzaamheid was de belangrijkste waarde die ik overgedragen kreeg van mijn ouders. Wel was er ruimte om zelf na te denken en alle vragen mochten worden gesteld. Maar uiteindelijk was er maar één waarheid, die afgeleid kon worden uit de Bijbel als je 'm op de juiste manier las. Op school en bij m'n vriendjes thuis was het net zo. Een televisie hadden we niet – al was dat volgens mij meer om pedagogische redenen, dan dat mijn ouders dachten dat de duivel daarin zit."

TE LOSBANDIG

"Toen ik theologie studeerde en theater ging maken, raakte ik verward: bui-

ten mijn beschermde omgeving kwam ik veel interessantere mensen tegen! Zo had ik met theatermakers harde gesprekken over God en werd hij rustig een klootzak genoemd. Die discussies waren realistischer. Het ging over het échte leven in plaats van steeds weer over het ideaal. Dat begon te wringen. Ik was superloyaal, maar geloofde niet meer dat iets dat zo beschermd moet worden – met vormen, rituelen en gehoorzaamheid – een krachtig verhaal kon zijn. Ineens stond alles op losse schroeven en was ik min of meer verloren. Ik wist niet meer wat ik moest geloven. Niet-gelovigen begrijpen vaak beter waar het heen moet met de wereld dan de gemiddelde christen die de Bijbel van buiten kent. Dat kunstenaars buiten de kerk worden gehouden omdat ze te lastig, te kritisch en te losbandig zouden zijn, vind ik een gemis. Juist dat soort calvinisme is strijdig met de christelijke idee van delen, geven en vieren. In het verhaal van Jezus zit überhaupt weinig versterving; hij wordt zelfs dronkaard genoemd, was voortdurend met mensen aan het eten. Geweldig, vind ik, het leven moet gevierd worden.”

SORRY, PAP

“Een paar jaar geleden ben ik begonnen met de Popupkerk in Amsterdam. Om het óók aantrekkelijk te maken voor mensen die de kerk afschuwelijk vinden, zitten we in de gymzaal van een oud schoolgebouw. Elke zondagochtend hou ik een dienst. Dan neemt iedereen wat te brunchen mee, lezen we een Bijbeltekst en bekijken we wat het ons doet en of het onze kijk op het leven kan veranderen. De Bijbel kan nog weleens duidelijkheid geven bij grote vragen als ‘waarom leven we?’ en ‘waar moeten we heen?’ Ik werk me uit de naad voor die Popupkerk en neem risico’s die bij een start-up horen. Niet omdat ik dat ‘zo leuk zingevend’ vind, maar omdat ik geloof dat dit – samenkomen, samen delen en nadenken waarvoor je wilt leven – écht de wereld kan veranderen. Mijn vader vindt het leuk, maar niet het echte werk. Dat is dan maar zo. Noem me dwars, maar ik ben niet in de wieg gelegd om te preken over één waarheid.” POPUPKERK.NL

NAAM: WESLEY HARRIS, LEEFTIJD: 31, BEROEP: NOTARIS

In de kroeg vragen ze meteen of ik het wetboek uit m'n hoofd ken

“Wat ik wilde worden later? Ik had geen idee. Mijn vader werkte in een jeugdgevangenis met jonge delinquenten, maar dat was niets voor mij. Al die lastpakken. Toen ik twaalf was, kwam mijn stiefvader bij mijn moeder en mij wonen. Hij is notaris en vertelde daar thuis over. Het leek me een supersaai beroep. Je moet er maar zin in hebben: de hele dag met je neus in de wetboeken te zitten. Dan werd ik liever kok. Mooie gerechten maken, lekker creatief. Ik ben een paar dagen naar de Hotelschool geweest, maar kwam er al snel achter dat je dan alleen 's avonds aan het werk bent. En dan sta ik toch liever vóór de bar. Tussendoor verdiende ik bij op het notariskantoor van mijn stiefvader. Dan moest ik losbladige wetswijzigingen in mappen doen, in die tijd ging dat ging nog allemaal met de hand. Er werden allerlei praktijkvoorbeelden gegeven en die zat ik dan te lezen in dat kamertje: hartstikke interessant.”

OOK PSYCHOLOOG

“Het is mensenwerk. Zo kan er bijvoorbeeld iemand bij je komen die zijn erfenis wil regelen. Idealiter geef je al je kinderen een gelijk deel, maar ja, die jongste maakt het allemaal op. Hoe ga je daarmee om? Wat zijn de mogelijkheden? Het huwelijk, ook zoiets. Als je verliefd bent, speelt geld natuurlijk geen enkele rol. Totdat het fout gaat. Dan kun je dat beter van tevoren regelen door onder huwelijkse voorwaarden te trouwen. Mijn werk bestaat voor

een groot deel uit het contact met mensen, de gesprekken die je voert. Eigenlijk ben ik maatschappelijk werker, psycholoog, belastingadviseur én opsporingsambtenaar ineen.”

ZAKKENVULLERS

“In het eerste jaar van mijn rechtenstudie werd over notarissen gezegd dat het zakkenvullers zijn. Misschien was dat vroeger zo, toen met vaste tarieven werd gewerkt, maar sinds 1999 zijn de prijzen enorm gedaald. Een notaris is nu veel meer een ondernemer. Het stoffige imago heeft het nog wel, dat merk ik in de kroeg. Daarom zeg ik nooit meteen wat ik doe, anders krijg ik meteen de vraag of ik het wetboek helemaal uit m’n hoofd ken. Als dat gebeurt, zeg ik dat mijn hoofd niet groot genoeg is. Maar notaris zijn is méér dan dat. Mensen zitten bij je aan tafel en vertellen hun hele levensverhaal: van hoe ze hun fortuin hebben verdiend tot hoe ze hun bedrijf willen vormgeven. Als notaris moet je heel goed kunnen luisteren. Het is een prachtig beroep: ik kan me niet voorstellen dat er iets is wat ik liever doe.”

NAAM: IVO EEKEN, LEEFTIJD: 34, BEROEP: UITVAARTONDERNEMER

“Als kind kwam ik veel op begraafplaatsen. Ik heb nooit gevraagd waarom, maar mijn moeder nam mijn zus en mij bijna vaker mee naar een kerkhof dan een speeltuin. Dat snap ik wel: achter elk grafmonument zit een levensverhaal. Daarbij heb ik dat ceremoniële van een uitvaart altijd al prachtig gevonden. Met die hoge hoeden, plechtige pakken en sfeer van mystieke rust. Op mijn veertiende overleed mijn opa. Hij was zeventig jaar, vrij jong dus, vandaar dat er heel veel mensen bij de kerkdienst waren. Ik herinner het me goed, ik was erg onder de indruk – een gevoel dat ik niet kan uitleggen. Maar vanaf dat moment wist ik zeker dat ik de uitvaartbranche in wilde.”

NIET GERAAKT

Toen mijn opa overleed, wist ik wat ik wilde: de uitvaartbranche in

“Op mijn achttiende stuurde ik een sollicitatiebrief naar een uitvaartonderneming. Afgewezen, ze vonden me te jong. Later vond ik een baan als autoverkoper. De omgang met mensen was leuk en de verkoop ging goed, maar het werk ráakte me niet. Na anderhalf jaar kwam er een uitvaartverzorger langs om een auto te kopen. Toen we aan de praat raakten, nodigde hij me uit bij zijn uitvaartcentrum. Het bleek kleiner dan het bedrijf waar ik gesolliciteerd had en er werkten jongere mensen: perfect dus. Tot op de dag van vandaag ben ik ze dankbaar dat ze me toen wilden hebben.”

LUGUBER BAANTJE

“Gelovig ben ik niet, maar zodra ik een kerk binnenkom en het orgel zet een requiem in terwijl het koor begint te zingen, dan raakt me dat nog steeds. Ik kan me voorstellen dat sommige mensen denken dat het vreselijk is om altijd in zo’n droevige sfeer te werken. Maar zo voelt het helemaal niet: eerder warm en gemoedelijk. En het is ook niet saai. Geen uitvaart is hetzelfde: het kan sober en mooi zijn, maar ook indrukwekkend als groots eerbetoon aan het leven van een dierbare. Als uitvaartleider zorg ik voor een mooie opbouw en afronding. Nog elke keer vind ik het bijzonder om zoiets speciaals en veelbetekenends te kunnen doen voor mensen die net iemand hebben verloren. Ik kan me geen beroep voorstellen dat meer voldoening geeft. Vijf jaar geleden ben ik in Beverwijk mijn eigen uitvaartonderneming begonnen.

Niemand vindt dat luguber. Mijn ouders zijn juist trots omdat ik mijn eigen pad gekozen heb. En mijn vrienden vinden het mooi en interessant en écht iets voor mij.”

Grote Interviews

Vandaag in de Boekenbrief

€ 0,69

7 min lezen

Schrijver Paolo Giordano heeft voor iedere roman een crisis nodig. Dit keer had ie er zelfs twee, dus dat moet dan wel een heel goed boek zijn

€ 0,59

9 min lezen

Schrijver Liu Cixin ziet het somber in voor zijn genre: de realiteit heeft sciencefiction ingehaald

€ 0,01

21 min lezen

Het nieuwe boek van Ilya Leonard Pfeijffer is één grote metafoor voor de teloorgang van Europa

€ 0,89

7 min lezen

Volgens deze Franse schrijver is een burgeroorlog onvermijdelijk

Joel Saget/AFP/ANP

€ 0,01

24 min lezen

Klinkt als een goed recept voor een thriller: twee vrouwen worden op dezelfde manier

Het beste uit de Amerikaanse